

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

OLIMPIADA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

SECȚIUNEA A. Limba și literatura română

ETAPA LOCALĂ, 16 FEBRUARIE 2019

Clasa a IX-a

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Lucrarea nu va avea titlu sau motto. Utilizarea acestora va atrage după sine descalificarea concurentului.
- Timp de lucru: 3 ore.
- Total: 100 de puncte.

Citește cu atenție textele de mai jos:

A. Când, adolescent, au început să mă încerce crizele de melancolie și tristețe, îmi spuneam că astea fac parte din zestrea mea moldoveană. Uneori, mă răzvrăteam împotriva acestei aplecări către visătorie și contemplație, a tendinței de a mă întoarce în trecut și a mă lăsa doborât de amintiri – mă răzvrăteam împotriva sângelui meu moldovenesc și chemam în ajutor zăcămintele de energie ale familiei mamei, spiritul de aventură, puterea de muncă și dârzenia, vitalitatea aproape vulgară a crescătorilor de cai de la Dunăre. Într-una din aceste revolte contra melancoliei, am scris și publicat în <Cuvântul>, din 1927, când eram deja student, un foileton, <Împotriva Moldovei>, care a stârnit o lungă polemică. Evident, simplificam prea mult lucrurile. Dar continui totuși să cred că aceste două eredități s-au înfruntat neconținut în adâncurile ființei mele, ajutându-mă astfel să cresc, învățându-mă să nu mă identific complet cu niciuna dintre ele; în cele din urmă, silindu-mă să-mi capăt un altfel de echilibru, pe care să-l dobândesc plecând de la alte date și utilizând alte mijloace.

Nu știu cum s-au cunoscut părinții mei. Când s-au căsătorit, tata era un flăcău tomnatic; avea vreo cincisprezece ani mai mult ca mama. În fotografia nupțială, de prin 1904, tata nu arăta cei 35 de ani pe care îi avea, cu toate că era deja pleșuv. Brun, uscat, cu mustața neagră, în furculiță, cu sprâncenele groase și ochi oțeliți, pătrunzători, tata părea că nu îmbătrânește. Avea o mare rezistență fizică. La 70 de ani, umbla pe jos de la un capăt la celălalt al Bucureștiului și nu putea rămâne o clipă locului; își găsea neconținut de lucru, în casă, în pivniță, în curte. Era de felul lui frugal, dar la petreceri mânca și bea cât cinci. După ce-a ieșit la pensie și s-a hotărât să se ocupe serios de educația noastră, ajunsese obositor; i se părea că trebuie să ne învețe neconținut cum să ne purtăm și mai ales cum îi plăcea lui să spună, să ne facă morală. În ultimii ani de liceu, aproape la fiecare masă ne ținea o lungă predică, de altfel neconținut întreruptă de interjecțiile și glosele exasperate ale mamei.

Despre părinții mei, dar mai ales despre mama, voi avea mereu de spus în decursul acestor amintiri. Deocamdată, aș vrea să adaug că, la instalarea noastră definitivă la București, mama era foarte tânără, nu împlinise încă 30 de ani. Pe atunci, era frumoasă și încă elegantă, dar puțini ani mai în urmă, mama a renunțat treptat la eleganță și cochetărie. La 35 de ani, a hotărât că nu mai e tânără, că are copii mari și că trebuie să trăiască numai pentru ei. N-a mai vrut să-și cumpere nimic pentru ea, și ducea singură toată casa, renunțând, vreo zece ani, chiar la o biată slujnică de la țară, ca să-și poată ține copiii la liceu și universitate. În schimb, îmi dădea întotdeauna oricâți bani îi ceream ca să-mi cumpăr cărți. Am ghicit mai târziu că prin mine își îndestula, într-un anumit fel, setea de lectură pe care o avusese în prima tinerețe. I-a plăcut întotdeauna să citească, dar,

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

după ce s-a retras tata cu regimentul în Moldova și ea a rămas singură cu noi, răgazul pentru lectură se împuțina din zi în zi. Păstrase totuși câteva cărți de căpătâi și nu se culca niciodată fără să deschidă <Psaltirea>, <Anna Karenina> sau <Poeziile lui Eminescu>.

(**Mircea Eliade – Memorii**)

B. *Părinții fac totul oricând pentru noi-*

Ne nasc și ne cresc mai mari decât ei,

Rămân apoi cu discreție în urmă,

Nu ne deranjează de obicei.

Li-e rușine că sunt prea bătrâni, prea bolnavi,

Pentru noi prea modești, prea simpli părinți,

Vinovați pentru timpul pierdut

Ne privesc în tăcere cuminți.

Apoi își mută privirea în stea,

Când raza-nglodată de cer se subție.

Și, obosiți, nu pregetă-o clipă

Să ni se-așeze-n pământ temelie.

(**Ana Blandiana – Părinții**)

Subiectul I

30 de puncte

Ilustrează, în 80 – 100 de cuvinte, caracterul ficțional/nonficțional/de graniță al textelor citate, prin prezentarea a trei trăsături definitorii.

Subiectul al II-lea

35 de puncte

Redactează o scrisoare, de 150 – 300 de cuvinte, pe care i-ai adresa-o autorului Mircea Eliade, prin intermediul căreia sa-ți exprimi trăirile/emoțiile, provocate de lectura textului său.

Subiectul al III-lea

35 de puncte

Scrie un eseu, de 600-900 de cuvinte, despre **relația dintre părinți și copii**, pornind de la cele două texte citate și valorificând experiențele tale culturale.

Notă! În elaborarea eseului, vei respecta structura textului de tip argumentativ: *ipoteza*, constând în formularea tezei/a punctului de vedere cu privire la temă, *argumentația* (cu trei argumente/raționamente logice/exemple concrete etc.) și *concluzia/sinteza*.